درس 2

1 دعا
رهبر گروه: دعا کنید و اعضای گروه و نیز این درس را که راجع به موعظهٔ ملکوت خدا است، به خداوند بسپارید.

2 در میان گذاشتنِ آموخته‌ها (15 دقیقه)
پیدایش
هر یك به‌نوبت و به‌طور خلاصه برای دیگران تعریف کنید که در خلال یکی از «اوقات خلوتی» که به مطالعه قسمت‌های تعیین‌شده از کتابمقدس مشغول بوده‌اید، چه آموخته‌اید (پیدایش 32، 37، 39، 45)، (یا یادداشتهایی را که در اوقات خلوت خود نوشته‌اید، بخوانید).
به کسی که صحبت می‌کند خوب گوش کنید، سخنانش را جدی بگیرید و او را بپذیرید. در مورد آنچه می‌گوید بحث نکنید.

3 به خاطر سپردن (5 دقیقه)
عنوان مجموعه: ملکوت خدا
مرور: ملکوت خدا 2: کودکان را به ملکوت بپذیرید: لوقا 18:16-17.

4 بررسی کتابمقدس (90 دقیقه)
رومیان 1:1-17

هدف از مطالعه کتابمقدس به‌صورت گروهی این است که به‌اتفاق هم در رابطه‌مان با عیسی مسیح و با یکدیگر رشد کنیم. هدف این است که یکدیگر را کمك کنیم تا در مورد کتابمقدس درك و شناخت بیابیم و حقایقش را به عمل بیاوریم. به این منظور، مهم است که اعضای گروه یکدیگر را تشویق کنند که در بحث‌های مربوط به بررسی کتابمقدس شرکت نمایند. شراکت تك تك افراد گروه مهم است. اگر کسی حرفی بزند که (از نظر الهیاتی) درست نباشد، نباید حرفش را قطع کرد، بلکه رهبر گروه باید اعضای گروه را تشویق کند که با کشف و بحث حقایق کتابمقدس، آنها را به‌صورت گروهی فرا بگیرند. هر یك از اعضای گروه باید احساس کند که سایر اعضا به گفته‌هایش گوش فرا می‌دهند، حرفش را جدی می‌گیرند، و او را می‌پذیرند. اعضای گروه نباید با یکدیگر در زمینهٔ مباحث کتابمقدس رقابت کنند، بلکه باید یکدیگر را دوست داشته، و همدیگر را تشویق کنند که با اعتماد به نفس اظهارِ نظر بکنند و از این راه رشد نمایند. نمونهٔ زیر از مطالعهٔ کتابمقدس به این منظور تهیه شده که رهبر گروه را در تهیه مطلب کمك کند یا گروه را به‌هنگام بحث در بارهٔ مسائل مهم یاری دهد. مبحثی که در بارهٔ کتابمقدس مطرح می‌کنید ممکن است شامل مطالبی باشد که برای اعضای گروه تازگی داشته باشد یا برایشان سؤالاتی مطرح کند.

برای مطالعهٔ گروهی رومیان 1:1-17، از روش «پنج گامِ» مطالعهٔ کتابمقدس استفاده کنید.

مقدمه: آیات 1 تا 7 از نامه رومیان به موضوع دعوت و رسالت نویسندهٔ نامه، یعنی پولس رسول می‌پردازد و آیات 8 تا 17 به معرفی موضوعِ نامه. رومیان 1:16 می‌فرماید: «از انجیل مسیح عار ندارم چونکه قوت خداست برای نجات هر کس که ایمان آورد، اول یهود و پس یونانی.» نامه پولس به رومیان قدرت انجیل را تعلیم می‌دهد! تعلیم می‌دهد که انجیل قوت خداست برای عادل ساختنِ انسان، و قوت خدا است برای تقدیس کردنِ او! انجیل پیام خداست که نشان می‌دهد انسان چگونه می‌تواند نجات یابد و دگرگون شود و شخص نوینی گردد!

گام 1: قرائت
قرائت: رومیان 1:1-17 را با هم بخوانیم.
هر یك از ما به‌نوبت یك آیه را بخوانیم تا قرائت تکمیل شود.

گام 2: کشف کردن
ملاحظه: کدام حقیقت در این بخش برای شما مهم است؟
یا: کدام حقیقت در این بخش فکرتان یا قلبتان را لمس می‌کند؟
یادداشت: یك یا دو حقیقت را که درك می‌کنید کشف نمایید، در موردشان تفکر کنید، و فکرتان را در دفترتان یادداشت کنید.

در میان گذاشتن: (پس از آنکه اعضای گروه وقتی را به فکر کردن و یادداشت کردن گذراندند، بخواهید که به‌نوبت افکارشان را در میان بگذارند).
حالا به‌نوبت آنچه را که کشف کرده‌ایم، با یکدیگر در میان بگذاریم.
(سطور بعدی نمونه‌ای است از اینکه چطور افراد کشفیات خود را در میان می‌گذارند. بـه یـاد داشـته باشید که در هر گروه کوچك، اعضای گروه مطالب متفاوتی را با هم در میان خواهند گذاشت، و نه الزاماً مطالب ذیل را.)

کشف: حقیقت مهمی که کشف کردم از رومیان 1:1-7 می‌باشد در بارهٔ اینکه «پولس رسول خود را چگونه معرفی می‌کند.»
نامهٔ پولس به رومیان ابداع بشری نبود، بلکه مکاشفه‌ای است الهامی در خصـوص مفهـوم انجیـل بـه یك فرد خاص، یعنی پولس رسول. پولس رسول خود را غلام عیسی مسیح می‌خواند که فرا خوانده شده و تعیین شده تـا رسـول باشـد، و تقـدیس شـده تـا انجیـل خـدا را موعظـه کنـد. پیـام انجیـل بـه این امـر نمی‌پردازد که انسان برای نجات خودش چه باید بکند، بلکه پیش از هر چیز بـه این حقیقت می‌پـردازد کـه خدا برای نجات و رستگاری انسان چه کاری کرده است (آیه 1). این پیـام انجیـل کـه در عهدجدیـد آمـده، قبلاً تا حدی در عهدعتیق وعده داده شده و عرضه شده بود. آنچـه کـه مسـیح بـر پـولس در مـورد انجیـل مکشوف ساخت، با تعالیم انبیای عهدعتیق همخوانی کامل داشت (آیه 2). موضـوع انجیـل همانـا عیسـی مسیح است و مرگ و قیام او. قیام او جایگاه جلال‌یافتهٔ کنونی او را در آسمان متجلی می‌سازد (آیـات 3-4). پولس خدمتِ رسالت خود را از این شخصیت الهی، یعنی عیسی مسیح دریافت داشته اسـت. هـدف خدمت او هدایت مردمان به ایمان به مسـیح بـود. میـدان فعـالیت او نـه تنهـا شـهر خـودش، بلکـه در بین تمامی ملت‌ها بود (آیه 5) و این ساکنین روم را نیز در بر می‌گرفت (آیه 6). پولس نامه‌های خود را اغلب با طلب فیض خدا و آرامش خدا برای مسیحیان آغاز می‌کرد (آیه 7).

کشف: حقیقت مهمی که کشف کرده‌ام، از رومیان 1: 8-17 می‌باشد در بارهٔ اینکه «پولس رسول چگونه موضوع نامه‌اش را به اهالی روم معرفی می‌کند.»
موضوع نامـه بـه رومیـان «ایمـان به‌واسـطهٔ نجـات بـرای یهودیـان و غیریهودیـان» می‌باشـد. پـولس بزرگترین موضوع موعظه را به‌گونه‌ای بسیار محترمانه معرفی و آغاز می‌کند. او مـراتب احـترام و محبت خود را نسبت به مسیحیان روم ابـراز می‌دارد. او خـدا را بـرای ایمـان ایشـان سـپاس می‌گویـد و اظهـار می‌دارد که ایمانشان در همه جا اثر گذارده اسـت (آیـه 8). او بـا دعـای دائمی بـرای انـان، توجـه خـود را نسبت به ایشان ابراز می‌دارد (آیه 9)؛ او این توجه خود را با اعلام دو نکتهٔ دیگر نـیز نشـان می‌دهـد: یکی اینکه مشتاق است که ملاقاتشان نماید (آیه 10) تا استوارشـان سـازد (آیـه 11)، و از ایمـان یکـدیگر بنـا شوند (آیه 12) و در میان ایشان ثمری حاصل نماید (آیه 13). پولس احساس تعهد می‌کند که انجیل را به همه مردمان موعظه کند و لذا مشتاق است تا آن را بـه اهـالی روم نـیز موعظـه نمایـد (آیـات 14-15). اشتیاق او به موعظه انجیل برخاسته از درك روشن او از انجیل است. انجیل صرفاً یك پیام نیسـت، بلکـه وسیله‌ای است نیرومند که از طریق آن، خدا همه انانی را که ایمان بیاورند نجات می‌بخشـد، بـدون اینکـه تمایزی میان نژاد و فرهنگشان قائل شود. ایمان یگانه راه رستگاری است (آیه 17). بدینسـان، پـولس دو موضـوع بـزرگ نـامه‌اش بـه رومیـان را معـرفی می‌کنـد. نخسـتین موضـوع روش نجـات اسـت و دومی اشخاصی است که نجات به ایشان عرضه می‌شود . نجات و رستگاری تنهـا از راه ایمـان اسـت؛ و نجـات باید به همه مردمان در جهان عرضه شود، هم به غیریهودیان و هم به یهودیان.

گام 3: سؤال
ملاحظه: از این بخش چه چیزی مایلید از گروه بپرسید؟
سعی کنیم همه حقایق موجود در رومیان 1:1-17 را درك کنیم و در مورد مطالبی که درك نمی‌کـنیم، سؤال کنیم.
یادداشت: سؤال خود را تا حد امکان روشن طرح کنید. سپس آن را در دفترتان بنویسید.
در میان گذاشتن: (پس از آنکه اعضای گروه وقتی را به تفکر و یادداشت کردن گذراندند، اجازه دهید ابتدا هر کس نظرات خود را مطرح کند.)
بحث: (سپس چند تا از این سؤالات را انتخاب کنید و بکوشید در بارهٔ آنها در گروه بحث کنید و پاسخشـان را بیابید.)
(مطالب ذیل نمونه‌هایی است از سؤالاتی که ممکن است محصـلین مطـرح کننـد؛ همچـنین تـذکراتی برای بحث در بارهٔ سؤالات ارائه شده است.)

سؤال 1 (1:5). «معنی این عبارت چیست که می‌فرماید "برای اطاعت ایمان در جمیع امت‌ها"؟»

یادداشتها: متن اصلی می‌گوید که پولس فیض و رسالت را به این منظور دریافت داشت که اطاعتِ ایمان را در میان جمیع ملت‌ها پدید آورد. وظیفهٔ پولس در مقام رسول این بود که انجیل را موعظه کند تا مردم از تمام ملت‌ها بسوی اطاعت ایمان هدایت شوند. اما عبارت «اطاعتِ ایمان» را چگونـه بایـد درك کـرد؟

گرچه می‌توان آن را به‌صورت «اطاعت از ایمان مسیحی» (عینی) تفسیر کرد، یعنی اطاعت از انجیل، اما بهتر است آن را به این صورت تفسیر کـرد: «اطـاعتی کـه در ایمـان وجـود دارد» (ذهـنی). مشخصـة اطاعت اصیل مسیحی، ایمان داشتن به عیسی مسیح است (ر.ش. یوحنا 6:ـ 28-29) و مشخصه ایمـان اصیل مسیحی، اطاعت از مسیح است (ر.ش. یوحنا 14:21، 23). مفهوم و نتیجه این امر بسـیار عظیم است. ایمانی که پولس موعظه می‌کرد فقط پذیرش مسیح در يك مرحلة خاص از زنـدگی نبـود. آن نـوع ایمانی که پولس قصد ترویجش را داشت، تعهدی مادام‌المعر به اطاعت از مسیح به‌عنـوان نجات‌دهنـده و خداوند بود. پولس با موعظه انجیل مردم را فرا می‌خواند تا در تمام طول عمرشان سرسـپردة مسـیح و تعالیمش باشند.

سؤال 2: (1:16) «به چه طریقی انجیل قوت خداست؟»

یادداشتها:
پولس در رومیان 1:16 می‌فرماید: «از انجیل مسیح عار ندارم چونکه قوت خداست برای نجات هـر کس که ایمان آورد، اول یهود و پس یونانی.»
1) «انجیل قوت خداست»، زیرا این پیامی است که از طریق آن خـدا عمـل می‌کنـد و از طریـق آن انسان را نجات می‌بخشد. مطابق اول قرنتیان 1:20-25، خدا انسـان را نـه از طریـق حکمت بشـری یـا قـوت بشـری، بلکـه از طریـق انجیـل نجـات می‌بخشـد. قـوت خـدا در انجیـل به‌واسـطة پیـامی در بـارة خداشناسی صرف آشکار نشده است (ر.ش. مذهب یهود)، و نه به‌واسطة پیامی در بارة مقررات اخلاقی کامل (ر.ش. مذهب یونانی)، بلکه به‌واسطة پیامی در بارة فدیه‌دهنـده‌ای مصـلوب. «عیسـی مسـیح او را مصلوب» همان «الف» و «یا»ی پیام انجیل اسـت (آیـه 3) (ر.ش. اول قرنتیـان 1:ـ 18؛ 2:2؛ غلاطیـان 5:11؛ 6:14).

2) «انجیل تأثیری نیرومند بر افراد دارد.» هر ایماندارِ به مسیح از حالت به‌خصوصی نجات یافته، به حالت دیگری منتقل می‌شود. هر فردی که به عیسـی مسـیح ایمـان می‌آورد، از بـرخی شـرارت‌ها نجـات می‌یابد و نیز نجات می‌یابد تا از برخی مواهب برخوردار شود. هر ایماندار بـه مسـیح از شـرارت‌های ذیـل نجات می‌یابد. او از احساس گناه نجات می‌یابد، زیرا گناهـانش بخشـوده می‌شـود. او از ننـگ گنـاه نجـات می‌یابد، زیرا نام و حیثیت او اعاده می‌شود. او از آلودگی گناه نجات می‌یابد، زیـرا خـون مسـیح او را پـاك می‌سازد. او از بندگی گناه نجات می‌یابد، زیـرا مسـیح او را از قـدرت گنـاه آزاد می‌سـازد. او از مجـازات ابدی گناه نجات می‌یابد، یعنی از جـدایی از خـدا، از خشـم او، و از مـرگ ابـدی. او از این مجـازات نجـات می‌یابد زیرا مسیح این مجازات را به‌جای او بر خـود گـرفت! هـر ایمانـدار بـه مسـیح نجـات می‌یابـد تـا از مواهب و برکات ذیل برخوردار شود. او در نظر خدا از جایگاه عدالت کامل بهره‌مند می‌گردد. این قـابلیت را دریافت می‌کند تـا در تقـدس رشـد کنـد. و این قـابلیت را دریـافت می‌کنـد کـه زنـدگی دگرگون‌شـده و ثمربخشی را سپری کند. او نجات می‌یابد تا از برکات و مـواهب الهی بهره‌منـد شـود، یعـنی از مشـارکت شخصی با خدا، از محبت او، و زندگی ابدی.

3) «انجیل تأثیر نیرومندی بر ملت‌ها دارد.» انجیل مردمان را از هر ملتی در سراسر دنیا نجات می‌بخشد! ملیت یا مذهب پیشین شخص هر چه باشد، وقتی به عیسی مسیح ایمان می‌آورد، قطعاً نجـات می‌یابد! کتابمقدس می‌فرماید: «اول یهود و پس یونـانی (یعـنی غـیریهودی).» منظـور از «اول» امتیـاز و برتری یهودیان نیست، زیرا انجیل به‌طور خاص برای یهودیان طرح‌ریزی نشد (3:9ـ 22ـ 29؛ 10:12). منظور «اول از نظر زمانی» است، زیرا انجیل ابتدا به ایشان موعظه شد (متی 10:5-6؛ اعمـال 13:46-47) و سپس توسط ایشان بـه غیریهودیـان (مـتی 28:19). «یونانیـان» آن دسـته از «غیریهودیـان» (یـا امتهایی) بودند که یهودیان در آن روزگار بیشتر با ایشان آشنایی داشتند و نمایندة تمـام غیریهودیـان از هـر ملت جهان می‌باشند.

سؤال 3: (1:17) «چه عدالتی از خدا در انجیل مکشوف شده است؟»

یادداشتها:
افراد مختلف واژة «عدالت» را به گونه‌های متفاوت تفسیر می‌کنند.

1) «عدالت چیزی نیست که انسان بتواند حاصل کند .» عده‌ای عدالت را عدالتی اخلاقی می‌پندارند که با انجام کاری نیك از سوی کلیسا یا خودشان حاصل می‌شود. به زعم ایشان، انسان به‌واسـطة تعمیـد توسط کلیسا و اعمال نیکی که به‌دنبال آن انجام می‌دهد، عادل شمرده می‌شود. ایشان بر این باورند کـه به‌هنگام تعمید، فیض خدا طوری بر ایشان فرو می‌ریزد که ایشان ذاتـاً عـادل می‌شـوند و قـادر بـه انجـام کارهای نیك. عده‌ای دیگـر، عـدالت را عـدالتی اخلاقی می‌پندارنـد کـه از طریـق ایمـان و اطـاعتِ انجیلی حاصل می‌گردد. بنا بر باور ایشان، انسان به‌واسطة عمل ایمان آوردن بـه انجیـل و به‌واسـطة اطـاعت از احکـام و تعـالیم عیسـی پس از ایمـان آوردن، این عـدالت را حاصـل می‌کنـد. ایشـان ایمـان را عملی می‌پندارند که به‌واسطة آن عادل شمرده می‌شوند.

2) «عدالت چیزی است که از سوی خدا عطا می‌شود .» هیچکس نمی‌تواند عدالت خود را حاصل کند، چرا که عـدالت از خـدا می‌آیـد (3:21؛ ر.ش. غلاطیـان 2:16؛ فیلیپیـان 3:9). در سرتاسـر نامـه بـه رومیان، عدالت چیزی نیست که توسط خودِ ایمانداران «حاصل شود»! عدالت چیزی است کـه از سـوی خدا به ایمانـداران «عطـا می‌شـود»! عیسـی مسـیح بـا زنـدگی کـاملاً عـادل خـود بـر روی زمین و مـرگ قربانی‌کننده‌اش بر صلیب، خشم عادلانه خدا علیه گناه را فرو نشاند و بـرای هـر کـه بـه او ایمـان بیـاورد، عدالت لازم را حاصل کرد. مسیحِ عادل در راه گناهان مردم ناعادل می‌میرد تا ایشان را به نزد خدا بیاورد (اول پطرس 3: 18؛ ر.ش. دومِ قرنتیان 5:21). او تاوان کامل گناه را به‌جای آنانی که به او ایمان آورند، پرداخت. بنابراین، خدا این ایمانداران را کـاملاً (100%) عـادل اعلام می‌کنـد و از آن پس آنـان را کـاملاً (100%) عادل به‌حساب آورده، به همین شکل نیز با آنان رفتـار می‌کنـد ! عـدالت بـه این تـرتیب، عـدالت اخلاقی ایمانداران نیست، بلکه عدالت قضایی خداست !

سؤال 4: (1:16-17) «انسان با چه نوع ایمانی عادل شمرده می‌شود؟»
یادداشتها:
آن نوع ایمانی که انسـان را عـادل می‌سـازد یـا نجـات می‌دهـد، یعـنی انسـان را در نظـر خـدا عـادل می‌گرداند، دارای سه جنبه می‌باشد:

1) «نخستین جنبهٔ ایمان، دانش و آگاهی است.» به‌منظور ایمان داشتن به چیزی، باید بدانیم که به چه ایمان داشته باشیم. لـذا ایمـان یعـنی درك حقیقت آنگونـه کـه در کتابمقـدس مکشـوف شـده اسـت. رومیان 10:14-17 می‌فرماید که «ایمان» از شنیدن پیام حاصل می‌شود، و پیام نـیز به‌واسـطهٔ موعظـهٔ کلام مسیح شنیده می‌شود. بنابراین، مبتنی اسـت بـر دانسـتن انجیـل کـه در بـارهٔ عیسـی مسـیح سـخن می‌گوید. این امر شامل دانستنِ زندگی و مرگ و قیام عیسـی مسـیح می‌گـردد. این دانش زمـانی بـه مـا داده می‌شود که دیگران انجیل را به ما موعظه می‌کننـد. بدینسـان، دانشِ ایمـان بـر فیض خـدا بنـا شـده است.

2) «دومین جنبهٔ ایمان، اعتماد است.» پس از آنکه حقیقت را درك کردیم، باید ایمان یا اعتماد داشته باشیم که این حقیقت برای شخص ما نیز صدق می‌کند. باید با فکر و قلبمان اعتماد کنیم کـه خـدا عـدالت مسیح را به حساب ما می‌گذارد، طوری که وقتی خدا به ما نگاه می‌کند، فقط عـدالت مسـیح را می‌بینـد! در واقع، به این حقیقت تکیه و اعتماد می‌کنیم که خدا ما را به‌خاطر کاری که عیسی مسیح برای ما کرده، کاملاً عادل اعلام می‌دارد. در اعمال 16:14 می‌فرماید که این خداسـت کـه قلب مـا را بـاز می‌کنـد تـا بـا ایمـان بـه پیـام انجیـل پاسخ مثبت دهیم. خـدا این ایمـان را بـه مـا عطـا می‌کنـد (ر.ش. اعمـال 13:48؛ افسسیان 2:ـ 8؛ فیلیپیان 1:29؛ دوم پطرس 1:1). بدینسان حتی این اعتماد شخصی ایمان نیز بـر فیض خدا بنا شده است.

3) «سومین جنبهٔ ایمان، عمل است.» وقتی با صداقت به حقیقت انجیل ایمان آوردیم، با عمل به آن پاسخ مثبت می‌دهیم. ما حقیقت را می‌پذیریم و حقیقت را اعتراف می‌کنیم. ایمان ذهنی و قلبی بـه اینکـه عیسی مسیح نجات‌دهنده است و اینکه او نجات کامل را به ما ارزانی می‌دارد، بـا پـذیرفتن مسـیح و کـار تکمیل‌شدهٔ نجاتش به قلب و زندگی‌مان بروز می‌یابد (ر.ش. یوحنا 1:12). همچـنین زمـانی بـروز می‌یابـد که آشکارا به زبان خود اعتراف کنیم که مسیح نجات‌دهنده و خداوند است. به این شکل، میان آنچه که در قلبمان ایمان داریم و آنچه که به زبان خود اعتراف می‌کنیم، توافق کامل پدیـد می‌آیـد. در رومیـان 9:10-10 می‌فرماید: «اگر به زبان خود عیسی خداوند را اعتراف کنی و در دل خود ایمان آوری که خدا او را از مردگان برخیزانید، نجات خواهی یافت. چونکه به دل ایمان آورده می‌شود برای عدالت و به زبان اعتراف می‌شود به‌جهت نجات.»
ایمانی که نجات می‌بخشد یا عادل می‌سازد، شبیه دستهای خالی شـخص گناهکـار اسـت کـه به‌سـوی خدای عطاکننده دراز شده تا از او هدیهٔ فیض‌آمیز نجات را دریـافت دارد. ایمـانی کـه نجـات می‌بخشـد یـا عادل می‌سازد مانند حلقهٔ اتصالی است که قطار زندگی انسان را به موتور فیض خـدا متصـل می‌سـازد. ایمانی که نجات می‌بخشد یا عادل می‌سازد همچون تنهٔ درختی است که ریشه‌هایش «فیض خـدا» اسـت و میوه‌هایش «زندگی آکنده از قدردانی و اعمال نیکو».
سؤال 5: (1:17) «معنی عبارت "عدالت خدا... از ایمان تا ایمان" چیست؟»
یادداشتها:
ترجمه. «عدالت از جانب خدا در انجیل آشکار شده است، (عدالتی) که از ایمان است به ایمان» (بـه یونانی ek + eis). با تفسیر این جمله به معانی زیر می‌رسیم:

1) معنای پیشرونده: از یك ایمان ضعیف به ایمانی کامل‌تر.
2) معنای تأکیدی: فقط و فقط به‌واسطهٔ ایمان، یا به‌واسطهٔ ایمان از آغاز تا به آخر.
3) اما جمله‌ای مشابه در رومیان 3:21-22 به‌کـار رفتـه اسـت. عـدالتی از جـانب خـدا در عهـدعتیق (شریعت و انبیا) ظاهر شده، عدالتی که « به‌وسیلهٔ ایمان (به عیسی مسیح) است به همه و کل آنانی کـه ایمان آورند» (به یونانی dia+dative). جملهٔ مشابه دیگری نیز در غلاطیـان 3:21-22 به‌کـار رفتـه اسـت. وعده (وعدهٔ عدالت) « از ایمان به عیسی مسیح به ایمانـداران عطـا شـود» (بـه یونـانی ek+dative). در

رومیان 1:17 نیز هم بر وسیله (به‌وسیلهٔ ایمان) تأکید دارد و هم بر دریافت‌کنندگان عدالت (به هر که ایمان آورد). لذا بهترین ترجمه این است: «انجیل عدالتی را مکشوف می‌سازد که از خدا می‌آید. این عدالت فقط به‌وسیلهٔ ایمان است (و نه از کارهای شریعت). و این عدالت به هر کسی که ایمان بیاورد عطا می‌شود (بدون تمایز میان نژاد و فرهنگ و درجهٔ ایمانش)!»

سؤال 6: (1:17) «معنی این جمله چیست که می‌گوید "عادل به ایمان زیست خواهند نمود"؟»

یادداشتها:
ترجمه: «(شخصِ) عادل به‌وسیلهٔ ایمان (به یونانی ek) خواهد زیست.» این جمله طوری تفسیر شده که چنین معنی بدهد: «کسی که به‌وسیلهٔ ایمان عادل شمرده شده، خواهد زیست.» اما این جمله که از حبقوق 2:4 نقل قول شده، فقط می‌تواند به این صورت ترجمه شود: «عادل (در حضور خدا) فقط با ایمان خواهد زیست.» در این جمله تأکید بر نحوهٔ عادل شمرده شدنِ ایمانداران است. معنی آن این است که شخص عادل به‌وسیلهٔ ایمان نجات می‌یابد یا عادل شمرده می‌شود (و نه با انجام کارهای شریعت). لذا هم در دوران عهدعتیق و هم در دوران عهدجدید، تأکید بر این است که ایمانداران به «خداوند» فقط به‌وسیلهٔ ایمان عادل شمرده می‌شوند (نجات می‌یابند).

گام 4: کاربرد
ملاحظه: کدامیك از حقایق موجود در این بخش، چیزی است که مسیحیان می‌توانند امروز آن را به‌کار ببرند؟
در میان گذاشتن و یادداشت کردن: با یکدیگر فکر کنیم و از رومیان 1:1-17 فهرستی از کاربردهای احتمالی تهیه کنیم.
ملاحظه: کدام کاربرد احتمالی را خدا می‌خواهد که شما به کاربردی شخصی برای خودتان تبدیل کنید؟
یادداشت کردن: این کاربرد شخصی را در دفترتان بنویسید. می‌توانید کاربرد شخصی‌تان را با دیگران در میان بگذارید.
(به یاد داشته باشید که در گروههای مختلف، افراد ممکن است حقایق متفاوتی را برای کاربرد شخصی انتخاب کنند، یا حتی کاربردهای متفاوتی را از یك حقیقت استخراج کنند. ذیلاً فهرستی از کاربردهای احتمالی را ارائه می‌دهیم.)

کاربردهای احتمالی:
- 1:1؛ هنگامی‌که خدا شما را به مقام شبانی یا معلمی می‌خواند، باید کماکان خدمتکار باشید و نه ارباب.
- 1:1؛ خدا برخی افراد را کنار می‌گذارد تا او را با انجام وظیفه‌ای خاص او را خدمت کنند.
- 1:2؛ انجیل قبلاً در عهدعتیق اعلام شده است. کتابمقدس را باید یك کل واحد تلقی کرد.
- 1:5؛ دل خود را بسوی خدا باز نگاه دارید تا به شما فیض عطا کند و این وظیفه را به شما بسپارد تا غیرمسیحیان را به اطاعتی که مبتنی بر ایمان است فرا خوانید.
- 1:7؛ همه مسیحیان از سوی خدا خوانده شده‌اند تا «مقدس» باشند، یعنی مردمانی که از شرارت جدا شده‌اند و به خدا اختصاص یافته‌اند.
- 1: 8؛ سلام و تحیت واقعی مسیحی آن است که برای دیگران فیض و آرامش آرزو کند.
- 1: 8؛ خدا را برای کاری که در زندگی ایمانداران انجام می‌دهد شکر کنید.
- 1:9-10؛ برای مردم دعا کنید.
- 1:11؛ عطاها یا نعمت‌های روحانی که باعث تقویت سایر مسیحیان می‌گردد، برای مثال عبارتند از تعلیم درست، حکمت، مدیریت و رهبری، و غیره.
- 1:12؛ از اینکه رهبرانتان را تشویق کنید، نترسید.
- 1:13؛ این را هدفی برای زندگی خود تلقی کنید که بر زندگی سایر مردم، تأثیری ماندگار داشته باشید.
- 1:14؛ مسیحیان در قبال همهٔ نژادها و طبقات مردم مسؤولند.
- 1:15؛ به فکر این باشید که انجیل را در سایر شهرها نیز موعظه کنید.
- 1:16؛ شرمگین نباشید که مسیحی هستید، زیرا پیام شما نیرومندترین پیام در جهان است!
- 1: 17؛ هرگز بر کارهای مذهبی، اعمال نیك یا اطاعت از شریعت برای جلب خشنودی خدا تکیه نکنید.

کاربردهای شخصی:
- می‌خواهم یقین حاصل کنم که ایمانم فقط پذیرش مسیح در یك مرحلهٔ خاص از زندگی‌ام نیست ، بلکه تعهدی مادام‌المعر به اطاعت از مسیح به‌عنوان نجات‌دهنده و خداوند می‌باشد. اکنون درك می‌کنم که «ایمان» در کتابمقدس سرسپردگی مادام‌العمر به مسیح و تعالیمش می‌باشد.
- وقتی انجیلِ نجات را موعظه می‌کنم، می‌خواهم هم بر شرارتی که ایمانداران از آن نجات می‌یابند تأکید کنم و هم بر برکات و مواهبی که ایشان برای آنها نجات می‌یابند. می‌خواهم موعظه کنم که هر

ایماندار به مسیح از حالت گناه‌آلود نجات یافته و به حالت عدالت منتقل گشته است. هر ایماندار به مسیح از بندگی گناه نجات یافته و به آزادی منتقـل گشـته اسـت؛ و از آلـودگی نجـات یافتـه و بـه زنـدگی مقدس انتقال یافته است.

گام 5: دعا

دعا: هر یك از ما به‌نوبت در بارهٔ یکی از حقایقی که خدا از رومیان 1:1-17 به ما آموخته است، دعا کنیم.
(نسبت به آنچه که در طول این بررسی کتابمقدس آموخته‌اید، در دعا واکنش نشان دهید. تمرین کنید که فقط طی یك یا دو جمله دعا کنید. به یاد داشته باشید که افراد در گروههـای مختلف، در بـارهٔ مطـالب متفاوتی دعا خواهند کرد.)

5 دعا (8 دقیقه)

دعای واکنشی

در واکنش به آنچه که امروز آموختید، به‌نوبت دعاهایی کوتاه به‌حضور خدا بکنید.
یا گروه را به دسته‌های دو نفری یا سه نفری تقسیم کنید تا در واکنش به آنچه که امـروز آموختیـد، بـه حضور خدا دعا کنید.

6 تکلیف (2 دقیقه)

برای جلسه بعد

(رهبر: این تکلیف را به‌صورت نوشته به اعضای گروه بدهید یا بخواهیـد کـه آن را در دفـتر یادداشتشـان رونویسی کنند).

- تعهد: نسبت به شاگردسازی و بنای کلیسا و موعظهٔ ملکوت احساس تعهد کنید.
برای یك فرد یا یك گروه رومیان 1:1-17 را موعظه کنید، یا تعلیم دهید یا بررسی نمایید.
- اوقات خلوت: هر روز به اندازهٔ نصف فصل از خروج 1، 2، 3، 4 را بخوانید. از روش حقیقت دلخـــــــــــــــواه اســـــــــــــــتفاده کنیـــــــــــــــد. یادداشـــــــــــــــت برداریـد.
- به خاطر سپردن: بر روی آیه جدید کتابمقدس تفکر کنید و آن را به‌خاطر بسپارید. انجیل ملکوت را موعظه کنید: متی 14:24.
5 آیه آخری را که حفظ کردید، هر روز تکرار کنید.
- دعا: در این هفته برای یك شخص یا یك چیز مشخص دعا کنید و ببنید که خدا چه می‌کند (مزمور 5:3).
- آمادگی: مَثَل برزگر از متی 13:1-23 و مرقس 4:1-20 و لوقا 8: 1-15. از روش 6 گام برای تفسیر مَثَل‌ها استفاده کنید.
- پوشهٔ مربوط به «موعظهٔ ملکوت خدا» را تکمیل کنید.